

Ja, Joséphine was haar en de heele familie Bonaparte een doorn in 't oog. Vooral toen bleek, dat zij haar man bedroog, hebben zij geen moeite ontzien, om haar bij Napoleon zwart te maken.

Doch, wonderlijk! Letizia ging op den duur een beetje meer van haar houden. Zij zag, dat Joséphine werkelijk haar best ging doen, zich te verbeteren en Napoleon met nauwlettende zorgen te omringen. En toen staatkundige aangelegenheden het volgens hem wenschelijk maakten, om aan een echtscheiding te denken, had zij in ernst met haar schoondochter te doen. Zij trachtte haar zoo goed mogelijk te troosten, wat overigens onnoodig was, want Joséphine wist zich al heel spoedig in den nieuwen toestand te schikken. Zij vond het wel interessant, voor een soort martelares door te gaan en zij bemerkte al spoedig, dat Napoleon haar financieel niet in ongelegenheden zou laten zitten, zoodat het schulden maken met nieuwe lust kon beginnen: de keizer zou wel betalen.

De tweede vrouw van Napoleon, aartshertogin Maria Louise van Oostenrijk, kon ook niet de genegenheid van Letizia winnen. Daar deed zij dan trouwens ook al heel weinig moeite voor. Met de arrogantie van onze Oostelijke naburen vond zij, dat het veeleer de plicht van de burgerlijke Letizia was, om haar naar de oogen te zien, dan omgekeerd en de vooruitstekende Habsburgsche onderlip kon smadelijk krullen, als Madame Mère soms tegen de vormen zondigde.

Doch Letizia deed, alsof ze het niet merkte. Ze hoopte vurig, dat deze verbintenis haar zoon geluk zou brengen en bovendien, Maria Louise gaf haar de vreugd, dat zij een troonopvolger in de armen mocht drukken. Zij hield haar kleinzoon ten doop en voortaan zou zij Maria Louise alles kunnen vergeven, omdat zij de moeder van het keizerlijke kind was, dat reeds bij zijn geboorte den hoogen titel van koning van Rome verkreeg. Wie zou toen hebben durven verwachten, dat dit vorstelijk kind op twee-en-twintig-jarigen leeftijd zou sterven met de woorden op de lippen: „Mijn geboorte en mijn dood: die woorden zijn mijn biographie, zij bevatten mijn geheele levensgeschiedenis.”

De andere leden van de familie Bonaparte werden stormenderhand door Maria Louise ingenomen. Vooral de zusters van Napoleon vonden het voornaam, met een vrouw uit een oud vorstengeslacht om te gaan. En zij liet zich alle complimenten en bewondering welgevalen als iemand, die daar volkomen recht op heeft.

Napoleon bereikte nu het toppunt van zijn macht. Doch nu ook was de ondergang nabij.

De tocht naar Rusland. Letizia had al zulke bange voorgevoelens gehad. „Eén enkel schot is immers genoeg om den keizer te doen vallen, en God is toch niet gehouden een wonder te doen om hem te redden.” En hoewel haar voorgevoelens niet letterlijk uitkwamen, waren de gevolgen van dezen tocht verschrikkelijk genoeg. In Mei had Napoleon van zijn moeder afscheid genomen, in December was hij in Parijs terug, nu niet meer als overwinnend keizer, doch als overwonnen generaal zonder leger.

Nu volgden de gebeurtenissen elkaar in schrikwekkende snelheid op. Letizia had zich op haar kasteel teruggetrokken en verbeidde in angstige spanning elk nieuw bericht, dat Parijs bereikte. „Ik zal niet klagen,

hoe het ook gaan moge, zoo Napoleon zijn eer slechts kan handhaven”, zuchtte zij. „Te vallen is niets, als men met eere valt, maar alles, als men valt als een lafaard.”

Reeds in den winter van 1814 had Napoleon niet meer het veroverde gebied te verdedigen, doch stond hij op Franschen bodem tegenover den vijand. Zelfs werd Parijs bedreigd! Het verblijf van de keizerlijke familie in de hoofdstad was niet meer veilig. Het hof werd verplaatst naar Blois. Madame Mère maakte dezen tocht mee. Zij was versuft van verdriet. Het stortregende, de wegen waren bijna onbegaanbaar, de wagens raakten vast — doch zij merkte het niet, de smart overstelpde haar.

Op 2 April kwamen zij te Blois. Den dag daarop werd Napoleon vervallen verklaard van den troon. Hij werd verbannen naar Elba.

Nu kwam de ware Maria Louise voor den dag. Zij deed niet de minste moeite, om bij haar man te komen. Zij ging naar haar vader en weldra zou zij zich verbinden, nimmer meer met hem in gemeenschap te treden. Het lot van Napoleon liet haar koud. Zij had een keizer gehuwd, een verbannen vorst kon geen aanspraken op haar doen gelden, meende zij.

Hoe moest zulk een gedrag Letizia grieven. Doch ook van de andere zijde werd de houding van Maria Louise gegespt. Haar grootmoeder vond haar gedrag schandelijk. Zij had haar beddelakens in reepen moeten scheuren en daar langs uit het venster moeten ontsnappen, om zich bij haar man te voegen. Heel mooi, maar zij dacht er niet aan. Zij vond het heerlijk, geen Fransche meer te zijn en er was niets in haar hart, dat haar drong, het lot van Napoleon te deelen. C. A. K.

Patroon van kruissteekborduursel voor serrekleed of kussens.

Veel verklaring is bij dit patroon niet noodig. Men neemt een weefsel, waarvan de draden gemakkelijk te tellen zijn en borduurt het patroon volgens tekening. De verschillende teekens stellen ieder een afzonderlijke kleur voor.

Wie voor de a.s. winter een aardig werkje wil hebben, waardoor tevens serre of huiskamer wat opgevroolijkt worden, kan nu aan den arbeid gaan.

J. M. W.—W.